

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce: **B. S.**, narozen „X“, státní příslušník Indie,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2021, č. j. KRPU-151465-56/ČJ-2020-040022-ZZ-RBK,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 7. 1. 2021, č. j. KRPU-151465-56/ČJ-2020-040022-ZZ-RBK, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 7. 1. 2021, č. j. KRPU-151465-56/ČJ-2020-040022-ZZ-RBK, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 12. 10. 2020, č. j. KRPU-151465-45/ČJ-2020-040022-ZZ-RBK, o osmdesát dnů, tj. do 30. 3. 2021.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná porušila § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná současně podle žalobce porušila § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když při posuzování realizovatelnosti správního vyhoštění nečerpala z aktuálních zpráv, které by situaci v zemi původu hodnotily objektivně a ve vztahu k žalobcově konkrétní situaci (zprávy byly zcela obecné). Žalobce měl za to, že si žalovaná v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla ze spolehlivě zjištěného stavu věci (neaktuální zprávy o bezpečnostní situaci v zemi původu) a v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu nepřihlédla ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (zejména ve vztahu k existenci odůvodněných obav na straně žalobce). Podle žalobce žalovaná porušila rovněž § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, pokud jde o úvahy, jimiž se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí, a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní úkony budou v době dalšího zajištění žalobce konány, nejsou zřejmé důvody časové prodlevy a skutečná realizovatelnost správního vyhoštění.
3. Žalobce konstatoval, že prodloužení zajištění je nezákonné, neboť účel zajištění nemůže být naplněn. Připomněl, že podle napadeného rozhodnutí mu dosud nebyl vystaven náhradní cestovní doklad potřebný k cestě do země původu a nebyly zabezpečeny další náležitosti. Zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jaké kroky k vydání náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty, a na základě čeho se žalovaná domnívá, že v průběhu prodloužení zajištění bude náhradní doklad vydán a bude moci být naplněn účel zajištění. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 119/2011 žalobce podotkl, že správní orgány jsou při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince povinny důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, tyto skutečnosti musí být přesvědčivě a nepochybnitelně doloženy ve správním spisu, a nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu ve spisovém materiálu. Podle žalobce celý proces komplikuje celosvětová pandemie onemocnění COVID-19 a nelze předpokládat, že správní vyhoštění bude opravdu realizováno. Žalobce poznamenal, že liknavý přístup správních orgánů nemůže být důvodem k prodloužení zajištění. Další pochybení žalované spatřoval žalobce v tom, že ačkoli během pohovoru několikrát zmínil, že mu v případě nuceného návratu hrozí nebezpečí ze strany policie z důvodu podpory separatistů v zemi původu, žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jí z žalobcovy výpovědi není známa žádná objektivní překážka, která by bránila realizaci vyhoštění. V této souvislosti žalobce konstatoval neproveditelnost správního vyhoštění.

4. S odkazem na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03, a ze dne 15. 11. 1996, stížnost č. 22414/93, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011, stížnost č. 41416/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 A 93/2011 žalobce uvedl, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, a pokud vyhošťovací nebo vydávací řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, jakými úvahami se žalovaná řídila, když dospěla k závěru, že správní vyhoštění bude možno realizovat v době 80 dnů stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění. Žalovaná měla podle žalobce podepřít svou úvahu o realizovatelnosti správního vyhoštění do Indie svou minulou praxí. Žalobce připomněl mimořádnost institutu zajištění vyplývající z omezení osobní svobody a připomněl nutnost zvažovat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 5/2010, 1 As 12/2009 a 7 As 79/2010. Faktická nemožnost vyhoštění přitom podle žalobce nastává i v případě, kdy cizinec nedisponuje platným cestovním dokladem a stát, jehož je občanem, mu odmítá nový cestovní doklad vydat. Žalobce uzavřel, že zajištění je nutné považovat za nezákonné i při pravděpodobné absenci reálného předpokladu pro vyhoštění.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření připomněla důvody žalobcova zajištění. Konstatovala, že svědomitě posuzovala skutečnosti, které odůvodňují prodloužení žalobcova zajištění. Poukázala na v napadeném rozhodnutí uvedený výčet úkonů, které třeba provést k realizaci správního vyhoštění, včetně předpokládané doby, kterou budou tyto úkony vyžadovat. Žalovaná citovala stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 12. 2020 ohledně postupu při zajišťování náhradního cestovního dokladu pro žalobce. Uvedla, že z komunikace mezi Ředitelstvím služby cizinecké policie a Velvyslanectvím Indické republiky v Praze je zřejmé, že i přes komplikace je realizace správního vyhoštění možná a náhradní cestovní doklad bude vydán. Žalovaná dodala, že na straně 6 napadeného rozhodnutí popsala správní praxi týkající se obdobných případů. Žalovaná poukázala na skutečnost, že v souvislosti s celosvětovou pandemií nemoci COVID-19 je nutné respektovat delší trvání ověřování totožnosti a přihlídnout k tomu. Žalovaná měla za to, že žalobcem uváděné závěry Evropského soudu pro lidská práva se na žalobcův případ nevztahují, nedošlo k situaci, kdy by indické orgány odmítaly vydat žalobci náhradní cestovní doklad, a realizace žalobcova správního vyhoštění aktivně pokračuje, čímž je účel zajištění naplněn. Žalovaná odmítla námitku o neaktuálnosti zpráv o zemi původu a nerealizovatelnosti správního vyhoštění s ohledem na bezpečnostní situaci v Indii. Podotkla, že vycházela předně z výpovědi žalobce a že jeho vyjádření, že má ve své zemi spory s rodinou ohledně majetku nelze považovat za relevantní a individualizované obavy, na základě kterých by musela vyžadovat závazné stanovisko Ministerstva vnitra pro účely samotného zajištění. Žalovaná dodala, že Indie je bezpečnou zemí původu a žalovaná není známa žádná změna týkající se tamní bezpečnostní situace. Žalovaná uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem a soudní judikaturou vymezených podmínek pro prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zpochybňoval výhradně délku zajištění. Splnění ostatních podmínek pro vydání napadeného rozhodnutí žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
11. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, dostupný na www.nssoud.cz). Požadavkům vyplývajícím z tohoto rozsudku však žalovaná v projednávané věci nedostála.
12. V žalobou napadeném rozhodnutí je sice uvedeno na straně 12 uvedeno, že doba nutná k zabezpečení přepravních dokladů pohybuje kolem 30 dnů, ale to je jediný časový údaj vztahující se k úkonům potřebným k případné realizaci vyhoštění žalobce, který je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v žalobou napadeném rozhodnutí uvedený. K zabezpečení přepravních dokladů je možné přistoupit až v okamžiku, kdy je ověřena totožnost cizince a je vystaven náhradní cestovní doklad. Ve vztahu k ověření totožnosti žalobce žalovaný na straně 11 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl: „Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení nedisponuje cestovním dokladem a Velvyslanectví indické republiky v Praze požádalo o poskytnutí doplňujících informací ze strany účastníka řízení, bude proveden konzulární pohovor s účastníkem řízení, na jehož základě bude možné případně ověřit totožnost účastníka řízení a poté bude moci býti účastníku řízení vydán náhradní cestovní doklad. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie v Praze ze dne 16. 12. 2020 vyplývá, že nelze predikovat předpokládané zajištění všech náležitostí k realizaci správního vyhoštění s ohledem na chybějící cestovní doklad, nicméně z doručeného sdělení jasně vyplývá, že proces ověřování totožnosti i nadále trvá a doba 80 dnů prodloužení zajištění cizince je nezbytná k předpokládanému zajištění všech potřebných náležitostí k úspěšnému provedení realizace správního vyhoštění účastníka řízení.“ Z uvedené části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud na zajištění přepravních dokladů potřebuje žalovaný dobu kolem 30 dnů, muselo by k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu dojít ve lhůtě 50 dnů. Na tomto místě soud podotýká, že zajištění žalobce již v daném případě není možné dále prodlužovat, neboť celková doba jeho zajištění po předmětném prodloužení zajištění dosahuje již téměř limitních 180 dnů (bez dvou dnů). V žalobou napadeném rozhodnutí pak, nejen že není stanovena předpokládaná doba nutná k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu, ale je tam výslovně uvedeno, že zajištění všech náležitostí k realizaci správního vyhoštění nelze predikovat (předpovídat). Samotný správní orgán v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tedy výslovně uváděl, že nelze stanovit, jak dlouho ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu bude trvat. Pouze bez dalších důvodů předpokládal, že se to stihne tak, aby zbylo v rámci zajištění žalobce ještě 30 dnů k zajištění přepravních dokladů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy neumožňuje posoudit, zda prodloužená doba zajištění postačí k tomu, aby mohl být naplněn účel zajištění, tj. aby mohlo být realizováno správní vyhoštění žalobce, či nikoli. To činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

13. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
14. Za situace, kdy bylo napadené rozhodnutí zatíženo výše popsanou nepřezkoumatelností, se soud pro nadbytečnost nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť mu nepřísluší předjímat závěry, k nimž dospěje žalovaná v řízení nezatíženém touto vadou. Jen na okraj soud poznamenává, že za situace, kdy žalobce odmítá návrat do země původu a tvrdí, že mu tam hrozí nebezpečí, měla by si žalovaná opatřit aktuálnější informace o Indii, aby mohla žalobcova tvrzení řádně porovnat se současnými poměry v zemi jeho původu.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobce, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)